

Kedves testvéreim!

A református bibliaolvasó kalauz szerint mára kijelölt újszövetségi ige a zsidókhoz írt levél 12. fejezetének 12-17. versig terjedő szakasza.

Az igét olvasva rá kell jönnünk: hinni nem azt jelenti, hogy most már Isten egy nyugodt élettel ajándékoz meg, hanem azt: most már tudjuk, hogy mi vezet Istenhez, amiből áldás következhet.

Megdöbbenve kellett szembesülnünk azzal az igét olvasva, hogy a hit olyan kulcs az ajtóhoz, aminél forgatni kell a zárban a kulcsot. Nem elég, hogy van. Jól kell használnunk.

Először is arra tanít a levél szerzője, hogy a nehézségekben, amiket isteni fenyítésnek szokott tartani a világ, vagy akár mi magunk is annak érezzük, ne annak kikerülését akarjuk, megúszását, vagy a minél rövidebb ideig való tartását, hanem azt, hogy hasznunkra legyen. Úgyhogy a lecsüggesztett kéz és az ellankadt térd felegyenesítését ne a külső körülmények optimalizálásától várjuk csupán, hanem a kegyelem evangéliumának megerősítésével. Tegnap voltam egy nyugdíjas gyülekezeti tagunkkal valaki idős hittestvérünket látogatni, és bizony összeszorult a szívünk, hogy mennyire el volt gyengülve a teste. És akkor mondta az én nyugdíjas barátom: bizony, még azért is hálát kell adnunk, ha fájdalommal ébredünk.

Testvéreim! Nem nagy ez a történet, mégis tökéletes alkalmazása az igének, hogy a fájdalommal ébredés ugyanúgy a kegyelem reggele lehet, mint egy elátkozott nap reggele. Rajtunk áll, hogy melyiket hozzuk ki belőle. Nem az az átok, hogy hol tartunk, hanem az, ha nem előre haladunk.

A hit által a lecsüggesztett kéz és az ellankadt térd felegyenesedhet. De hát miért is? Hogy okosan járjunk és tartsuk az egyenes utat. A heveskedés ugyanúgy nem segít, mint a lomhaság. Keresni kell, és ez ilyenkor bizony, nehezebb, mint életünk könnyebb időszakában, keresnünk kell az egyenes utat, életirányt. A félelem rossz tanácsadó. A csábítás is. A sántikálásról nem is szólva, amelyekben egyszer így, egyszer úgy gondolkodunk, és miközben játéktérnek, szabadságnak gondoljuk a kitérőinket, valójában idővel elpártolássá fajulnak és tönkretesznek. Végül nem lesz már Istenünk, nem lesz előrehaladás, nem lesz egy igazság, nem lesz egyszerűsödése életünknek, hanem csak zuhanás. A keret nélküliségben és a tartalmatlanságban.

Persze, tudom, a nehézségekben, szenvedésekben ezek a próbálkozások, játékok felüdülést kínálnak, de keserűen meg kell fizetni aztán ezért. A kétfelé sántikálás azt kínálja, hogy többek leszünk, kettős előnyünk lesz, de azzal, hogy közben elveszítjük magunkat, a tartásunkat, már az előny sem tud kárpótolni a veszteségben. Ennél nehezebb ugyan, de összehasonlíthatatlanul jobb, ha az Isten szerinti életet keresve, találva és járva menet közben gyógyulunk.

A békesség és a szentség mindig útjelző kell, hogy legyen. A békesség nehéz dolog, mert az ember alapvetően azt érti, hogy a többi ember igazodjon hozzá, és akkor békessége lesz. Pedig a békesség inkább jelenti éppen az igazodási képességet. Ez csak akkor lehetséges, ha sok-sok sérelmet elfelejtünk és egymásnak sok dologban kölcsönösen megbocsátunk. A dolgot külön nehezíti, hogy amikor túl nagy a békesség, akkor ez nem egyszer átalakul olyan elfogadó

magatartással, amelyikben lassan a gonoszt is megértjük, Uram, bocsá' lassan a gonosszal egyet is értünk, s végül a gonoszt egy az egyben befogadjuk.

Az apostol tehát gyorsan hozzáteszi: a békességgel együtt a szentséget is követni kell, hogy a gonoszok barátsága be ne szennyezzen és meg ne fertőztessen bennünket. Mert a szentség Istenre néz. Egyszóval: ápoljuk melegen az emberekkel való egyetértést, de csak az Isten iránti engedelmisség alatt.

Az ígében most még keserűbb pirulát ajánl nekünk az apostol: Még, ha valaki el is jutna eddig, hogy a nehézségekben a hite által összeszedi magát és erőre kapva teszi a dolgát, akkor is vigyáznia kell, hogy a kegyelemből ki ne essen.

Jézus is szólt egy példázatában arról, hogy amikor valaki rendbe teszi az életét, vigyáznia kell, nehogy egy újabb és erősebb kísértés készületlenül érje és elbukjon.

Lassan bele kell nyugodnunk tehát abba, hogy a hit nem enged pihenést, legalábbis nem hosszan. A megpihentetett hit sajnos maga a veszedelem. A Sátán a gondtalan, vagy hanyag embert gyorsan megtámadja és tönkre teszi. Megfeszítetten kell ébernek lennünk. Az Isten kegyelmében az érezheti magát, akiben ez nem átmeneti érzés, hanem átjárja minden porcikáját és meg tud újulni naponta. Jóllehet, Isten kegyelme éppen azt jelenti, hogy nem a cselekedeteink erőlködése által lehetünk valakivé, hanem a megigazulás által, mégis a vigyázás nagyon is komoly cselekvés, figyelmet, önuralmat követel. Ráadásul a Sátán nem csak belül gyengítheti lelkünket, vagy gyötörheti testünket, hanem más emberek ránk való hatásával is: olyan emberek által, akik rá akarnak, vagy rá tudnak minket venni arra, hogy az a jó, ami istentelen. Ezek olyan gyökerek, amik látványosan kihajtanak, amikor teret adnak nekik, de aztán a végén kiderül, hogy keserű és mérgező a növény. Ilyen lehet például a szabadosság megengedése, vagy a vallásgyakorlat egyre lazábbá válása, vagy evangélium helyett más dolgokkal való betöltekezés, ami lassan kiszorítja az Istent belőlünk. Ezek a gyökerek mivel gyorsan fejlődnek, hamar olyan erővé válhatnak, ami ellen aztán már keserves a küzdelem akár egyénileg, akár gyülekezetben. Mielőtt még sokakat megfertőznének, érdemes az ilyen emberektől távol tartania magukat a hívőknek.

Hoz is erre példát a levél szerzője. Ézsaut. Ézsau egy vadász volt, aki átlagosan tette a dolgát, de amikor éhes volt, játékosan belement abba, hogy az elsőszülöttségi jogát eladja egy tál lencséért. A dolog játéknak indult, hogy nem is mondtuk komolyan, amit mondtunk a testvéremmel, akinek eladtam egy tál lencséért az elsőszülöttségi jogomat, de aztán kiderült, hogy a játék visszafordíthatatlanul komoly valóság lett. Bár vak édesapja nem tudva az előtörténetről a másik testvértől becsapva azt hívén, hogy Ézsaut áldja meg, megáldotta Jákóbot, mégis utána Ézsau könyörgésér már nem volt hajlandó új áldásra. A vonat elment. A hajó elment. Az apa megtagadta az új áldás lehetőségét. Ugyanígy mindazok, akik Istentől elfordulva üdvösségüket játékosan eladják, de azt hiszik, hogy mivel megvolt, ezért az meg is van, egyszer csak rá kell, hogy döbbenjenek: késő. a játék nem játék volt. A következmény pedig halálos.

A zsidó levél szerzője érzékletesen írja le, hogy Ézsau nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste az áldást. Mit jelent ez? Azt, hogy a megbánás nem tudott megtéréssé fejlődni, hanem csak az elveszett múlt siratásává. Jajgat és panaszkodik, de mivel nem tud tiszta

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2022. november 13-án

szívvel, hittel Istenhez fordulni, így kegyelmet sem tud kapni. Sőt. Az elviselhetetlen lelkiismeretfurdalás csak haragossá teszi őt Isten ellen. Közeledni szeretne Istenhez, de mivel fél a haragjától – és éppen ez a csodálatos a kegyelemben élő ember hitében, hogy nem fél az Isten haragjától -, ezért az Isten arca előtt mégis menekül.

Ugye tudunk rá példát, hogy akik tréfára vették az üdvösségüket, hogy majd ráérnek megtérni az utolsó pillanatban, azoknál hány olyan volt, amikor az utolsó pillanatokban csak félelemben keresték a megbánás helyét, de nem találták meg. Nem Isten vetette el őket. Ők tömték tele a szívüket túl sok kevésbé jó, vagy rossz dologgal, ami miatt nem volt elég üres a szívük végül befogadni a kegyelmet, az üdvösséget.

Kedves testvéreim! Van egy olyan bibliai ige, hogy félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket! (Filippi 2,12.) Már értjük, hogy miért.

A járvány, a háború, az infláció, az egyházi problémák nehogy úgy elvonják, mint nehézség a figyelmünket, hogy közben szem elől veszítjük életünk értelmét, az üdvösségünket. Ámen.